

фінансові результати від звичайної діяльності.

В цілому, концепція, яка лежить в основі податку на виведений капітал – оподаткування лише грошових потоків, а не результату обліку – є доцільною. Такий підхід до оподаткування характерний і для непрямих податків, які є домінуючим джерелом доходів державних бюджетів у більшості країн (Норвегії, Франції, Австралії, Італії, Греції, Іспанії, Україні та ін.) та менш вразливими до ухилення від сплати податків порівняно з податком на прибуток підприємств, який передбачає розрахунок бази оподаткування на основі даних фінансової звітності компаній.

Реалізація концепції трансформації податку на прибуток у податок на виведений капітал в Україні забезпечить не лише поживлення інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання, але і сприятиме вирішенню проблеми ухилення від сплати податків, й, як наслідок – тінізації економіки, за рівнем якої наша держава посідає третє місце в світі після Нігерії та Азербайжану.

Поряд із цим, варто наголосити, що у короткостроковому періоді, запровадження податку на виведений капітал матиме низьку фіскальну ефективність, що, у свою чергу, вимагатиме розробки комплексної стратегії щодо покриття втрат державного бюджету.

Використані джерела

1. Аналітичний звіт Міністерства фінансів України «Доходи бюджету за січень-березень 2018 року». URL: https://www.minfin.gov.ua/uploads/redactor/files/%D0%B7%D0%B2%D1%96%D1%82%20%20%D0%BA%D0%B2_2018_%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D0%BE%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%B9.pdf (дата звернення: 30.10.2018).

2. Іноземні інвестиції в Україні: скільки за 7 років вклали в економіку. URL: <https://www.slovovidilo.ua/2018/03/09/infografika/ekonomika/inozemni-investycziyi-ukrayini-skilky-7-rokiv-vklaly-ekonomiku> (дата звернення: 30.10.2018).

Мінько Дмитро

(науковий керівник: к. е. н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Попович Т. М.)

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ ТА ЇХ СПІВПРАЦЯ З ІНШИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ В СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Торгівля людьми є найгострішою транснаціональною проблемою. Злочинна торгівля грубо порушує права людини на життя, гідність і безпеку, на справедливі та сприятливі умови праці, охорону здоров'я та рівність, тому необхідно вживати всіх можливих заходів задля її подолання. Враховуючи те, що Україну проголошено правовою і соціальною державою, саме тому організація протидії торгівлі людьми включає два аспекти: функціональний

(розподіл обсягу роботи між конкретними суб'єктами протидії), соціально-психологічний (організація взаємозв'язку окремих суб'єктів між рівнями повноважень та відповідальності).

Нормативно-правова база забезпечення протидії торгівлі людьми в Україні в цілому розвинена, але потребує постійного вдосконалення. У результаті подальших змін, викликаних, зокрема, приєднанням до міжнародних конвенцій, на сьогодні кримінальну відповідальність за цей злочин передбачено статтею 149 «Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо передачі людини» Кримінального кодексу України 2001 року. Згадану статтю було суттєво доопрацьовано та максимально наближено до положень Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності [1; 2].

Відповідно до даних Міністерства внутрішніх справ України, в період з 2001р. по 2016р. органами внутрішніх справ України виявлено 2289 злочинів, передбачених ст.149 Кримінального кодексу України; установлено місцезнаходження та повернуто в Україну 2578 потерпілих від торгівлі людьми, в тому числі 262 дітей.

За перше півріччя 2017 р. Уряд України досяг прогресу по окремих питаннях протидії торгівлі людьми. У лютому 2016 року було затверджено Державну програму з протидії торгівлі людьми (на 2016-2020 рр.), яка, серед іншого, передбачає завдання та заходи у відповідь на рекомендації Звіту Державного департаменту США про торгівлю людьми, моніторингового звіту Групи експертів щодо протидії торгівлі людьми (GRETA) Ради Європи та моніторингових місій щодо стану виконання Україною Плану дій щодо лібералізації візового режиму з ЄС. Прогнозовані обсяги фінансування, що є необхідним для виконання Державної програми, становлять 38 250 100 грн. [3].

Неабияку роль при розслідуванні справ, пов'язаних з торгівлею людьми, відіграють кваліфіковані кадри правоохоронних органів. У 2011 році в межах реорганізації Міністерства внутрішніх справ України підрозділ з протидії торгівлі людьми був підпорядкований Департаменту карного розшуку. В результаті зазначених змін велика кількість оперативних співробітників, які пройшли спеціальну підготовку щодо проведення розслідувань, пов'язаних з торгівлею людьми, пішли з підрозділу. Так, кількість оперативних співробітників, зайнятих розслідуванням злочинів, пов'язаних з торгівлею людьми, у центральному апараті Міністерства внутрішніх справ України було знижено з приблизно 70 у 2010 році до 16 у 2016 році. Кількість оперативних співробітників у регіонах було скорочено приблизно на 50 % [4].

Крім вищесказаного існують й інші негативні чинники, насамперед, некваліфіковані судді, державні службовці, працівники соціальних служб, до обов'язків яких входить протидія цьому явищу та надання допомоги жертвам торгівлі людьми, крім того, відсутнє належне фінансування державних програм із запобігання та протидії торгівлі людьми. Також існує проблема у наданні

особам, що постраждали внаслідок торгівлі людьми, офіційного статусу “жертви”, що впливає на подальше надання ним комплексної (юридичної, соціальної, психологічної тощо) допомоги.

Досить часто жертви торгівлі людьми, в першу чергу, звертаються до неурядових організацій за допомогою, а вже після цього (не обов’язково) – до правоохоронних органів. Отже, рівень довіри осіб, що піддавались експлуатації, до компетентних державних органів є нижчим, ніж до неурядових організацій.

Не менш важливу роль, ніж неурядові організації відіграє Представництво МОМ в Україні з протидії торгівлі людьми. МОМ підтримує Національну гарячу лінію з протидії торгівлі людьми та консультування мігрантів 527, що надає більш ніж 20 000 консультацій щороку. Крім того МОМ співпрацює з правоохоронними органами, зокрема, щодо удосконалення кримінального переслідування торгівлі людьми, налагодження зв’язків із країнами транзиту та призначення, розбудови системи захисту свідків тощо [5].

Незважаючи на певні позитивні моменти у сфері протидії торгівлі людьми, необхідно чітко визначити відповідальність осіб за дотримання і захист прав дитини, чітко прописати норми, які регулювали би статус потерпілого, створити обов’язковий пакет послуг для осіб, які стали жертвами торгівлі людьми. Торгівці людьми не бояться бути покараними. Проблемою в Україні є недоведення справи до суду. Це відбувається тому, що є складнощі як із самою процедурою виявлення та доказування даного злочину, так і відсутність досвіду збору даних від молодих жінок та дітей (найчастіше через сором або залякування вони мовчать). Також негативно впливає на вирішення проблеми досить незначний термін покарання, а також неврегульоване покарання саме дітей, які стали торговцями інших дітей.

Вважаємо, що необхідно посилити державний контроль за діяльністю організацій, що надають шлюбні, туристичні та інші послуги, а також послуги з працевлаштування громадян за кордоном, – саме вони найчастіше служать каналом торгівлі людьми. Важливо також посилити контроль за процесом усиновлення іноземними громадянами українських дітей та стежити за їхньою подальшою долею. Крім вищесказаного, необхідно поглиблювати взаємодію та співпрацю компетентних органів державної влади з неурядовими й міжнародними організаціями з метою ефективного розслідування правопорушень, пов’язаних з торгівлею людьми та іншими незаконними угодами щодо людей, притягнення до відповідальності винних осіб і забезпечення належного захисту, допомоги та гарантій постраждалим особам.

Використані джерела

1. Кримінальний Кодекс України. Прийнятий 7-ю сесією Верховної Ради України 5.04.2001 р. – К.: Атика, 2002. – 352 с.
2. Закон України «Про протидію торгівлі людьми». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3739-17>
3. Медведько О. Україна посилює заходи з протидії торгівлі людьми / О. Медведько // Вісник прокуратури. – 2016. – № 8. – С. 3.

4. Гуженко Т.Ю. Протидія торгівлі людьми. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://www.sspu.sumy.ua/index.php?option=com_content&view

5. Прінь Л. Організація координаційної діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю / Л. Прінь // Прокуратура. Людина. Держава. – 2016. – № 1. – 33 с.

Недзельський Роман

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Здреник В.С.)

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСАХ РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙ

Розвиток сучасних інформаційних технологій дозволяє оптимізувати й підвищувати ефективність усіх процесів, які здійснюються суб'єктами господарювання. Особливо результативним і дієвим є їх використання в процесі розвитку інноваційних продуктів і послуг. Однак слід визнати, що українська практика в цих питаннях значно відстає від розвинутих країн. Причинами цього є не лише відставання в розвитку технічної складової. Актуальним в даний час є також розвиток теоретичних засад впровадження інновацій і розробка відповідних інформаційних технологій, які б служили основою їх реалізації.

Загалом проблематика розвитку інформаційних технологій в останні роки досить широко досліджується науковцями та практиками. Найбільш широко вона репрезентована щодо такої важливої ділянки як система обліку на підприємстві. В цьому контексті думка вчених [4; 5; 6] про вагомість впливу на ефективність бухгалтерського обліку сучасних інформаційних систем відповідає дійсності і запитах управлінських структур різного рівня. Однак зростання динаміки і масштабів інновацій в сучасних умовах також суттєво залежать від рівня інформатизації економіки. Більше цього, сам процес інформатизації висуває нові вимоги, які активно поширюються на області технічного, технологічного, телекомунікаційного та організаційного забезпечення діяльності підприємств. З впровадженням інформаційних систем з'являється необхідність і можливість удосконалення організації самого процесу виробничої діяльності підприємств, зростає потреба в технічних і технологічних інноваціях.

Загалом, стрімке проникнення інформаційних і телекомунікаційних технологій в усі сфери суспільного розвитку робить їх найважливішим чинником економічного зростання. Адже своєчасна та достовірна інформація необхідна не тільки для прийняття суб'єктами ринку економічно обґрунтованих рішень і передбачення ризиків у своїй діяльності, а й для потенційних та зацікавлених користувачів такої інформації [2, с.133]. Власне саме з цим